

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orice corespondență pentru redacție sau administrație se va adresa:

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR:

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 "

Prețul anunțurilor, inserțiilor și reclamelor, după invoială.

CUM PETRECE PRINCIPELE CAROL

Ce face micul principe Carol cu gazetele cari se ocupă de el? Dintr'una face-un porumbiel, din alta o corăbioară, cu alta face alt-ceva (desenatorul nostru s'a jenant să ilustreze această din urmă operație), în sfârșit numai «Zeflemeaua» are onoarea să fie citită de gentilul nostru viitor Suveran și abonat.

SMAROMANIA ȘI ELIADE

Considerațiuni psihologice.— O inițiativă meri-
tuosă. — Discursul d-lui Hașdeu. —
Revista Franco-Română. —
Concluzie

Smaromania datează încă din secolul
al nouă-spre-celea.

Smaromania mai datează și de când fe-
meea română, care în vechime nu știa să
facă de cât copii, a început să facă versuri.

Smaromania, — spune cei cu teoria na-
ționalismului în artă, — începe odată
cu coroana depusă de Cîrțan la picioa-
rele Columnei.

Smaromania, — spune nefericitul pu-
blic, — se accentuează mai cu seamă în
timpul conferințelor Smarei cu privire
la Columnă, macaroane, Vesuviu și
slănina ungurească.

Smaromanie, înțeleg eu, tot ce se
leagă de Smara, dar rog pe cititori să
nu mă ia nici un moment drept Sma-
roman.

Entuziasta noastră patrioată, iniția-
toarea a o mulțime de avinturi lauda-
bile, adoratoarea Columnei și a lui
Cîrțan, a luat încă o inițiativă, — aceea
de a serba cu mare pompă centenarul
lui Heliade.

Inițiativa Smarei era prin urmare
dennă de toată lauda, mai cu seamă
că Heliade, părintele literaturii româ-
nești, este în același timp părintele
«Calvarului» și corespondenței dintre
Chițibuș, Frusinica, Aida și Celesta. Ei
bine, pentru îndeplinirea acestui înalt
scop național și patriotic, Smara a sa-
crificat mai multe coli de hîrtie, o
sticlă de cerneală și o duzină de clap-
suri. Cred că e destul! Eu, profan și
anti-naționalist, n'as fi fost în stare să
sacrific nici un vingalac de corp 6 al-
dine. Dar... eu mă compar cu Smara!...

Drept răsplată crudelor sale jertfe,
excelenta noastră patrioată s'a văzut la
un moment dat abandonată.

Abandonată!...

Dar e sfîșietor de dureros acest cu-
vînt pentru o femeie, — mai ales cînd
acea femeie posedă nervi delicați, adică o
sensibilitate fină.

Nu mai stăruie asupra acestui crud și
întristător adevăr. E destul să spun că
Smara, în paroxismul desnădejdei, a
adresat *Adevărului* o scrisoare. Incîntat,
cu deosebire pentru că-i lipsea un su-
biect de antefileu, *Adevărul* s'a scărpi-
nat unde are obicei să se scarpine și a
dat Smarei cea mai teribilă lovitură:
i-a publicat scrisoarea.

Spuneți, se face așa ceva?...

Să publicați o scrisoare a Smarei!... Tîl!

Dar infamia e consumată și noi nu
găsim aldine destul de negre pentru a
o infiera.

Mișcat de înduioșătoarele rînduri ale
Smarei, d. B. P. Hașdeu, a ținut un

discurs în care a arătat ce spunea He-
liade în «gramatica romină».

Altă infamie!...

Să vorbești de gramatică în ajunul
unui centenar pe care Smara vrea să-l
serbeze!... E odios!...

In sfîrșit un alt eveniment întristător
survine să umple inima Smarei de du-
rere și o coloană a *Zeflemelei* de corp 9.
Acest eveniment este încetarea din viață
a *Revistei Franco-Romine*, — publica-
țiune în care citiți-va tineri entuziaști
voiau să arate meritele literare și na-
ționale ale Smarei.

D. Mille regretă în *Adevărul* și noi
în *Zeflemeaua* ireparabila pierdere a va-
lorosului nostru confrate.

Acum, pentru că e vorba de conclu-
sie, și mai cu seamă pentru că trebuie
să fim unitari în subiectul pe care ni
l'am propus să-l tratăm, ne punem ur-
mătoarea întrebare:

— Ce-ar putea să zică nemuritorul
Heliade Rădulescu, cînd ar afla, fie chiar
și prin masa învîrtitoare a d-lui Hașdeu,
că Smara i-a luat tronul, talentul și...
inițiativa?

O a doua concluzie, post-scriptum,
este centenarul pe care copiii noștri îl
vor serba în amintirea Smarei.

Ah!... de ce nu sunt copilul meu!...

Pinca-Nez.

INSPECȚIA CAZONA DE LA TÎRGU-JIU

Ziarele cotidiene au vorbit despre un așa nu-
mit «incidentul militar din Tîrgu-Jiu». Să povestim
și noi faptele cum ne tae capul.

Don ghinărar Popescu și don ghinărar Iarca
s'au dus să inspecteze regimentul Gorj No. 18
comandat de don locot.-colonel Dancovici.

Pe cînd inspectau, hop don maior Hepites cu
jalba n'proșap pe cum că armele din depozitul
regimentului sunt un fel de ciomege à la don
ghinărar Budișteanu.

Superiorii au pus degetul și s'au convins: ve-
rificatorul nu intra în țeava armelor.

Don ghinărar Iarca observă că poate verifica-
torul nu intra din cauză că armele sunt unse cu
vasilină, observație absolut în desacord cu tiuria
lui don căpitan Moș Teacă după care, din contră,
toțmai atunci intra mat al dracului.

Conform ordenului lui don ghinărar, armele
fură șterse de vasilină, dar rezultatul fu iar ca
înainte.

În urma acestora, don ghinărar Popescu îi
trase o morală lui don locot.-colonel Dancovici
așa de cazonă, în cît celui admonestat i se sla-
biră balamalele devenind subit bolnav.

Ziarul «Epoca», de la care împrumutam toate
aceste amănunte, zice că gorjenii pretind că don
maior Hepites nu prea trăia bine cu don locot.-
colonel și d'ăia l-a pîrît la don ghinărar Popescu
care îi este naș.

O fi, dar e adevărat ori ba că nașul a văzut
cum verificatorul finului nu intra în țeava armei?

Dacă e adevărat, atunci don ghinărar are tot
dreptul să-l toarne pe don locot.-colonel patru zile
cu cățeaua n' spinare.

Gamelă.

MENAJ - MENAJERIE

Menajul, (fie el pe viață,
Său numai pe o oră fie),
În lumea asta șugubeață,
Menajul e-o menajerie.

De obicei azi ori-ce damă,
«Colată» ori căsătorită,
Despre iubitul-i soț exclamă:
— Bărbatul meu, mașer, e-o vită!

Cînd el energic îi refuză
O palarie 'nzorzonată,
Că-i «entété» dînsa'l acuză,
— Ca un *catir*! zice 'nbufnată.

De-i 'nnalt bărbatul, Doamna-i zice,
Privindu-l cu nespuse milă:
— Cum vrei să te iubesc, amice,
Cînd ești lungan ca o *cămilă*?

Său dacă-i gros, cu burtă mare,
Îi spune verde-acest afront:
— Cum vrei să cad în adorare
În fața unui *mastodont*?

Ah, groaznic Doamna s'ambetează
Cînd el e slut, iar ea drăguță!
Atunci bărbatul și desmerdează
Cu scumpul nume de *măimuță*.

În fine's cartofori d'aceia
Ce pierd chiar coșnița de mîine;
P'un ast-fel de odor femeea
Îl poreclește *porc de ciine*.

...În casă cînd cîntă găina, —
Vrînd rostul firei să răstoarne, —
Bărbatul Doamnei cu pricina
Devine-un *cerb* cu zeci de coarne.

Drăguțul Doamnei cite-odată
Diverse sume îi ciupește,
Iar dama este încîntată
De luxul că posed'un *pește*.

Cînd însă el e cu parale
Și-i dă un quantum fix pe lună,
Atunci amantul dumisale
Se chiamă că-i o *giscă* bună.

...În rezumat: Porci, giște, vite,
Catiri, măimuțe, cerbi, cămile...
Sunt numele obicinuite
Ce ne dau damele gentile.

Deci, fraților, n'aveam dreptate
Să ncep această poezie
Spunînd că astă-zi, din păcate,
Menajul e-o menajerie?

Dr. Tarascon

DIN DISTRAȚIE

Cu ocazia iscalirii caetelor de cursuri de la facultate, — s'a întâmplat următoarea nostimadă.

Studentul ...Escu, un gură-cască renumit pentru boroboazele pe cari le face, prezintă căscind unui d. profesor caetul său de cursuri.

Profesorul, contrariat, îl întreabă atunci :

— Dar, de ce caști d-le?

— Viu regulat la cursul d-v., se grăbi să răspundă tinărul ...Escu.

Autentic.

CUM PETRECE PRINCIPELE CAROL

Unii confrăți au fost cuprinși, de curind, de un acces de dinasticism acut și foarte interesant.

Ei s'au apucat să comunice cititorilor, zi cu zi, oră cu oră, minut cu minut, tot ce face micul principe Carol.

Să-i dea Dumnezeu sănătate că mult e draguț prințisorul, — dar noi credem că gazetele — avind în vedere virsta-i fragedă — ar fi putut să-i dea pace. De ce să'l deprindem de pe-acum cu platinidile noastre dinastice și cu ideea că el este o ființă extraordinară croită din altă ștofă de cit noi muritorii? Destule o să audă cînd va fi rege, destule temenele o să vadă, că o să-și piardă și pofta de mîncare.

Deci, pentru a tăia scurt pofta stimaților mei confrăți de-a mai povesti vorbele și faptele prințului Carol, dăm aici în întregime programul de activitate al augustului copil pe timp de un an încheiat. Iată-l :

Prințul Carol mîncă bomboane, plînge, își rupe jucăriile, își pătează cu cerneală caetele de caligrafie, își sărută pe Augustii lui părinți, injură pe lachei, vorbește une-ori românește, alte-ori franțuzește, nemțește ori englezește, însă nu injură de cit în dulcea limbă românească (bucurați-vă patrioți!), își șterge născiorul, se plimbă cu trăsura pe calea Victoriei, salută foarte grațios pe portarii de la hotelurile ale căror uniforme îl intimidază, apoi iarăși mîncă bomboane, rupe jucăriile, plînge și *d'a capo al fine*.

V'ați săturat confrăți de informațiile noastre ?

Dacă nu v'ați săturat, mai iată una:

Prințul Carol face de trei ori pe zi...
Cu asta v'ați săturat ?

Kiriac Napadarjan.

DE LA ÎNTRUNIREA MESERIAȘILOR

La o întrunire a meseriașilor în urma arestării unuia din capii lor.

Un cismar. — Toate promisiunile sunt făcute pe același calapod numai ca să ne astimpărăm ; ar trebui luată o altă măsură, ca pe viitor să nu ne mai poată pingeli.

Un curelar. — Da, ar trebui strinși

în chingi domnii cari au frinele guvernului...

Un lăcătuș. — Și cari închid pe capii noștri fără motive, da, ar trebui să forțăm pe aceia cărora de mult le-au sărit arcurile, ca să aprobe mișcarea noastră și cit mai repede...

Un fierar. — Da, nu trebuie să lăsăm să se tărăgănească afacerea. Vorba Românului : «bate ferul pînă este cald» și tot d'odată să le mai pilim botul, domnilor...

Un dogar. ... cărora de mult le-au sărit doagele...

Un zidar. ... și cari n'au nici o temelie solidă, căci de fie-ce mișcare a poporului le este frică, ca să nu cază de la putere; întocmai ca un zid vechiu, făcut dintr'o singură cărămidă...

Un croitor. — Da, mare dreptate tutulor și cu toate că n'am avut nici în clin nici în mîncă cu cei de la guvern, nu pot sta cu mâinile în buzunare în fața purtării gulerăților de la putere...

Un alt cismar. — Își fac de cap ; par'că nu știu ei că talpa țării este clasa muncitorilor ; dar vom ști să le dăm cu călcăiul cînd vor mai veni la noi...

Un ceasornicar. — Ora fiind înaintată, vă rog ca să lăsăm pentru mai tîrziu...

Un lăcătuș. — Da, să se închidă discuțiile...

Oscar Delacofetăriaionescu.

STROFE ȘI APOSTROFE

INTRUNIREA DE LA DACIA

Ciți inși au fost la întrunire ?

Au fost, firește, milioane ;

S'aveau în piepturi focul sacru,

Dar nu prea aveau toți paltoane.

Erau d'acei cari se 'nchină

La Ideal ca la icoane,

Erau tot oameni de prințipuri,

Și de idei, și de... paltoane.

L'au vestejit cumplit pe Sturdza,

Ast om cu buclucașe toane,

Care-a lăsat slujbași pe drumuri,

Fără de lefi, fără paltoane.

În logosuri meșteșugite

Și cu retorice zorzoane,

Toți oratori-au fost, v'asigur,

Mai calzi de cit... niște paltoane.

Ei cetățenilor făcut-au

Promisiuni dulci ca bomboane

Că vor da țării tericirea

Și la ai săi bravi fii paltoane.

Aplaudind cu frenezie,

Cu mîini, picioare și bastoane,

Jurat-au apoi toți să meargă

La Palat, da! la palat...oane!

Cyranu.

IDEALURILE TINERIMEI UNIVERSITARE

Mă bucuram foarte ori de cite ori auzeam că s'a înființat vre-o asociație studentească. Bravo tinerime, Domnule, îmi ziceam. Se strînge la un loc ca să găsească soluția chestiei naționale, ca să ție conferințe asupra cursurilor pe cari le audiază la Universitate, ca să se prepare pentru ziua de miine, cînd va fi chemată să ia locul actualei îmbătrînite generațiuni la conducerea trebilor obștești. Patriotism, studii, lumină, progres, iată fără îndoială principalele scopuri ale acestor asociațiuni, ai căror membrii sunt viitorul, speranța, fala acestei țări.

O, binecuvîntată fii nobilă junime studioasă ! Din sinul tău, cine știe, ce Messia al poporului românesc va răsări ! Cine știe dacă în acest moment pe băncile universitare nu se găsește un nou Mihail Viteazul, ori viitorul descoperitor al cirmei balonului, ori vr'un geniū poetic cum n'a avut încă lumea?...

Așa mi ziceam în tot d'a-una, cînd deunăzi o notiță publicată în gazete taie brusc și brutal aripele avintului meu liric, punînd într'o foarte prozaică lumină indeletnicirile asociațiunilor studentești. Iată ce citii în ziare :

«Uniunea studenților români» face cunoscut membrilor săi, că a obținut reduceri de preț la cismăria Ioan Vasilescu, Strada Caragheorghievici No. 13, la magazinul de Palarii Brezeanu, Calea Victoriei și la spălătoria Asociațiilor romîni, Str. Sfinți No. 25.

Prețurile sunt afișate la Universitate și la sediul «Uniunii».

Reducerile se obțin în schimbul unor tichete eliberate de societate.

De asemenea, în schimbul unei tichete, membrii vor avea consultații gratuite la d. dr. Botescu, chiar acasă, platind trăsura.

Pentru birt și croitorie se va anunța în curînd.

Ah, ce greu am înghițit amarul hap al deziluziunei !

Care va să zică cu d'astea se ocupă asociațiile sublimei tinerimi ?

Ce depărtare doamne de la închipuirile mele pînă la realitate !

Așa dar generoasele aspirațiuni, mărețele desiderate, yisurile de aur ale studentimei universitare sunt :

Să lupte din răsputeri ca să obție de la berării să dea studenților halbe cu gulere mai mici ;

Să intervie pe lingă madam Sidi ca studenții universitari să fie scutiți de chetă la șantanul Alcazar ;

Să ceară energic pe toate căile legale ettenirea ceasului de carambolăș, pentru studenți, la toate bileardele din țară ;

Să nu dezarmeze pînă cînd nu va triumfa grandioasa idee care se numește suprimarea chiriei și a ratelor la croitor ; etc., etc.

Brava tinerime, mă 'nchin innaintea sfintelor tale idealuri !...

Ghiță Delacoperativa.

GALOP UNIVERSITAR

(După natură)

Ora șapte :
 Cafea cu lapte,
 Frizat,
 Parfumat,
 Plecat !
 Tramvai
 Cu cai
 Hiî !... și Hai !...
 Cu chiû cu vai
 Statuia lui Mihai.
 Oprește ! Stai !
 Iată-mă, frate
 La Universitate !
 Sus pe scări
 Șalutări.
 In coridor plin.
 Ciucă, Moș Marin,
 Studenți
 Levenți
 Și fete
 Cochete.
 In clasă, loc
 De loc.
 Ce foc !
 Căldură mare,
 Fum de țigare,
 Cursuri savante
 Semn din batistă
 (Cite-o conchistă).
 Sisială
 Generală
 Și pe dată
 Curte 'n lege —
 Se 'nțelege —
 Complicată
 Cu ciupeală !
 Curs de morală !!
 La plecare
 Zarvă mare,
 Inghesuială,
 Imbulzeală,
 Imbrinceală,
 De porunceală !
 Cu șoapte
 In noapte
 Tot-d'auna
 Una cu una,
 Probă că-s toate
 Emancipate.

Cotadoueche.

ODINIOARĂ ȘI ACUM

(Un fel de conferință alandala pentru Ateneu cu o privire retrospectivă și cite-va reflecții personale).

De mai multă vreme mă tot chinuia gândul să scriu, în fuga condeiului, un articol în *«Zeflemeaua»*, asupra stărei actuale a micii noastre țărișoare din punct de vedere feminin (mai ales) masculin și neutru.

«Cite capete atitea păreri și căciuli» a zis ilustrul Gambetta pe cind sorbea un ceaf fierbinte în cabinetul său de lectură, imitând pe neîntrecutul latin Modestin, care, cu multe decenii înaintea lui, într'un elan de indignare, la o discuție contradictorie, strigase : *Ceterum censeo, quot capita tot sensu.*

Nu doară că voesc a vă spune cine știe ce lucruri noi, sau ne mai auzite, că aș minți ; știut fiind că în lumea asta or ce s'ar mai spune și or ce s'ar mai scrie, e o simplă prefacere, o utilizare a celor văzute și auzite. *«Tout est băt, tout est mangé»* rostea cu drept cuvint *Paul Verlaine*, nemuritorul poet absyntisto-decadent.

Dar să încep : Dacă am privi ca printr'un ocean, starea de lucruri din România, de acum 70—80 ani, sau chiar mai încoace, comparativ cu cea actuală, te apucă o jale de neînchipuit, o tristeță ce-ți sfișie inima și-ți stoarce lacrimi amare, dacă ești de o natură impresionabilă.

Azi Bucureștiul (iaș de exemplu centru și capitala Regatului Român, focarul de cultură, civilizație și de etc. etc.) care în urmă aproape 300.000 locuitori eterogeni, nici nu-ți vine să crezi că este același din 1830—1840, cind în geografiile cari se învăța în școlile grecești și eleno-rominești din țară, București d'abia număra o modică țifra de cite-va zecimi de ființe bimate.

Treptat-treptat, rivna de civilizație și de cultură s'a întins și a luat proporții uimitoare prin înființarea numeroaselor școli primare și secundare de ambele sexe, bașca Universitatea și cele-lalte școli de adulți, unde de la copilul de Vlădică și cel de opincă, se citeau de toți cu glas falnic și pe silabite în abecedare :

«Carte dragă de la tine
 «Eü pot mult a învăța,
 «Maica tot mereu imi spune
 «Și eü cred că este-așa.

Și s'a întins, s'a întins gustul de învățatură în toate păturile sociale ale societății rominești, mai rău ca riia sau pecinginea, așa că de la o vreme încoace, negustorul și comersantul găsea ca ceva înjositor să-și învețe pruncul a deveni bun comersant sau negustor ca și dînsul, trimițindu-l spre învățatură mai înalte, vrind nevrind, avînd sau nu aplicație la studii.

— Cum să-mi las eü pe Șerbănică al meu să se facă cojocar, — zicea venerabilul Nae Tuzluc, vecinului său Dobre Flaimuc cavatul, — destul m'am bughinit eü o vieață întreagă, cu acul în trei muchii, să înădese blănille de pisică și de vulpe pentru scurteici, arde-le-ar focul. A *terminat* 4 glasuri pre-mare, să mai facă măcar cite-va *glasuri gumilastice*, (adică gimnastice — Nota Red.) cum dracu le mai zice, unde învață și *limbi*, ca să-l văz bine, să-l văz barem conțopist, dacă nu mai mare și pe el. eă, slavă Domnului, nu-i așa de prost, doar imi seamănă mie.

Și junele Șerban Tuzluc, după ce termină școala primară și cite-va lyciale, iată-l ajuns mare conțopist la Tribunal sau la C. F. R. și îmbrăcat după ultimul jurnal cu banii în rate anuale. Idealul e ajuns, iar bătrînul cojocar care își vede visul cu ochii, poate închide ochii mulțumit, vorba poetului :

«Și acuma Doamne, cred că pot să mor
 Ochii mei văzură mintuirea lor.

— Ce soro ! pe Didina mea nici moartă nu o țin acasă... o bag în *esternal* să fie

fată și ea în rîndul fetelor de famelie ; să învețe carte, educație și clavir, ca să se mărite după omul de seama ei, nu ca fite ce negustoras de mina doua...

Ast fel vorbea Cucoana Raluca, apropierea în Delea Vechie, fiind în vizită la cucoana Luxița, boiangioaica din gura Oborului.

— Poî bine faci soro ! Dumnealui al meu nu și nu să nu dau fata — pe Mița mea — la *Manloaica*, că destul a învățat la *culoare*... știe destulă carte cit să facă răvașe de dragoste pă la tineri, dar eü cind am pus picioru în prag și am zis : *să tacî Alecule că-mi sare țîna... așa vreaü așa fac*, am și băgat fata în pansion la *Manloaica*...

— De sigur soro... Ce să, întinză și ea ca mine traî pe vătraî cu vr'un nepricopsit ca Răducanu al meu ? Ce folos de mine — eă acuma, de ! ne știm din copilărie — fată de oameni cu dare de mină, că mi-am mîncat amarul cu un coate-goale de circiumăraș. E he ! dacă aveam și eü carte, nu făceam pasul ăsta, că cine știe carte, are patru ochi.

Și așa aiei Cucoana Raluca și Luxița, dincolo cojocarul Tuzluc, gustul de învățatură *volens-nolens* s'a întins în popor, în eit am ajuns să citim azi în 1902 prin cărțile de geografie următoarele : — *Romînia*, așezată la sudul Rusiei și Austriei și la nordul Serbiei și Bulgariei, se învecinește cu munții Carpați, Dunărea și Marea Neagră. Peste 5 milioane populațiune, avînd de capitală orașul București, așezat pe riul Dimbovița cu peste 300.000 locuitori, dintre cari 80.000 sex masculin, iar restul de sex feminin. (ceea ce ar veni 2 femei și o ciosvirtă pe un bărbat, parol — controlați registrele stărei civile) : aproape toți cu știință de carte și jumătate cu titluri academice.

Ar putea geograful exigent să mai adauge : afară de locuitorii streini ca : ovrei, greci, armeni, sîrbi, bulgari, unguri, țigani și turci, cari se ocupă exclusiv cu industria, comerțul și agricultura, rominii sunt parte *funcționari* — guvernamentali, parte *suprimați* — opoziția.

Toate ca toate, n'ar fi nimic cu sexul tare, dar ce te faci cu sexul frumos ? O domnișoară (bine înțeles posesoarea unui certificat de studii) fie chiar din Gura Lupului, Gropile Artănoaei, Dealul Spirei sau Popa Nan, nu vrea în ruptul capului să se mărite după un pirlit de negustor sau comersant, deveniți *rara avis*.

Nu mai vorbesc de sărmanii seminariști că fug demoazele de dinșii ca ucișă-l toaca de tămie. — «Ar ride toate cunoștințele de mine, *mă chere*, cind m'aș face Cucoana Preoteasă, să mă îndop cu colivă, prescură și colaci» — așa zic mai toate fetele educate în școli secundare sau pensioane, vorbind de cererile în căsătorie ale seminariștilor. Căci, slavă Domnului, mai toate sunt trecute prin școli sau pensioane, grație numărului nespuse de mare al pensioanelor înființate în București de cit-va timp, care cu 300 lei pe an primesc interne sau interni cu masă și cu tot confortul.

Spre convingere citiți toamna, la începutul anului școlar, în *Universul* că dați peste 30 de pensioane de ambe sexe anunțate care mai de care cu cite o reclamă americană.

Un glumeț odată spunea că pe curind o să ajungem să avem în București mai multe pensioane de cit elevi, și nu greșea de loc.

Criza bate în toate casele, nu numai la uși, căci a intrat de-a binele și s'a așezat grecește în mijlocul casei, așa că pe cînd la Români patroanele speriau copiii cu vorbele: *Anibal ante portas*, la noi se poate zice «*Criza în mijlocul nostru*». Ce te faci tu sârmane funcționar bucureștean, cu un salariu de 9—10 poli pe lună, care din nenorocire, insurat de sigur din amor fără zestre cu vre-o absolventă a unor școli înalte, din mica ta leafă ciupită de taxele către Stat, reținerea pentru pensie, taxele militare, birul și din cînd în cînd ajutînd vrînd nevrînd pe o familie săracă — *nomina odiosa* — de multe ori fictivă, inserîndu-te pe lista de subscripție ce ți-o prezintă șeful de la cancelarie?

Consoarta absolventă a facultății de litere, științele fisico-chimice sau drept, să nu te auză că-ți lipsește un nasture de la haină sau că ți s'a descusut sacoul, că o insultă cu ast-fel de cuvinte.

Ei să-i vorbești de *Alfred de Musset* și de *Madame de Sévigné* sau de *Emile Zola* și de *Paul de Koch*, dacă e de la litere; — de *Lavoisier* sau *Kekulé* de c de la științe, sau de *Laurent Daloz*, *Hamangiu* și *Jean Th. Florescu*, dacă este de la drept.

Să nu-i spui că sosul de la mîncare e prea sărat sau piperat, că îți recită pe din afară un capitol întreg din *Graziella* lui *Lamartine* sau o tiradă pe nerăsuflete din *Cyrano de Bergerac* al lui *Edmond Rostand*.

Să nu te audă spuindu-ți că copilul plînge în leagăn că se supără grozav:

— «Uff Mișule, ce anost ești mon Dieu, mă anuiezi și agasezi teriblement cu langajul tău, lasă-l pe Kinder să lamenteze, că a supt destul acid lactic adîneaori din biberon; — mai bine mi-ai da o rimă drăguță la cuvîntul *verdeată* să termin pastelul ce-l compun pentru numărul festival al revistei «*Rîndunica literară*».

Cucoana, consoarta d-tale, actuala *Madame X* sau *Y*, nu vrea să știe că tu te sbați ca peștele pe uscat să faci față traiului, te pune pe cheltueli, să contractezi datorii peste datorii pe care ca să le plătești nici gînd n'ai, și iată ruina, iată deconfitura, iată divorțul, iată ofica.

Pentru negustorii e alt-fel, pe ei îi așteaptă sărăcia, falimentul fraudulos, și de oare ce nu toți oamenii ofitează, cad în brațele lui *Bacus* să-și uite amarul. Căutați și cercetați că dintre toate statele Europei, România figurează cu cea mai mare țîră în privința divorțurilor; ar veni cam la 30 de divorțuri la 100 căsătorii.

Aceasta a făcut acum cîți-va ani, pe filorominul *Louis Legrant*, deputat în parlamentul francez, să rostească următoarele, discutînd propunerea lui *Alfred Naquet* asupra divorțului francez.

«*Ce Domnilor! doriți să ajungem în doaga României?*»

Totuși să nu ne întristăm că nici Franzeii nu-s mai pricopsiți, de oare ce căsătoriile în Franța sînt rare, concubinagiile și copiii din flori sporindu-se prodigios. Țin să

adaog că și celebrul *Johann Wolfgang von Goethe* spăimîntat de divorțuri și căsătorii nenorocite, în spiritualul său roman *Les affections électives*, propunea ca mariajul să se facă pe... cinci ani, cu dreptul de a se mai prelungi, ceea ce probează că și nemții nu-s mai oleoleo.

Dar ce se fac aceste inconsolabile vădane sau acele intelectuale ce neavînd zestre, nu voesc a lua fite ce bărbat?

Nu știu, dar plimbați-vă seara după ora 8 pe calea Victoriei sau strada Academiei și cerețați condicele poliției Capitalei.

Și acum cînd mă întreb care e cauza acestor ruini morale și materiale, un glas lăuntric îmi șoptește sinistru: *Luxul și cultura... superficială.*

Costache Modestu.

LA BAL MASCAT

Femeile, la bal mascat,
'Și-ascund:cu mofturi căpușorul,
Dar cu un aer nejenat
Exhibă tuturor piciorul.

Sans-gêne.

CE ÎNVAȚĂ BIEȚII COPII

Deunăzi mi-a căzut în mîna o carte cu acest titlu: «*Exerciții de gramatică și compunerii pentru clasa a II-a urbană.*» De oare-ce copertele volumașului erau rupte, nu pot ști cine este autorul și regret. Regret căci nu știu pe cine să felicit pentru o atît de valoroasă operă.

Iată cum definește o propozițiune cartea în chestiune:

«Cînd ne gîndim, putem spune ceva despre o ființă sau despre un lucru. O gîndire spusă prin cuvinte rostite sau scrise se numește propozițiune.»

Numai cînd ne gîndim facem oare propozițiuni?

Dar cînd zic eu de exemplu: «*Zdrelea este onorabil*», aceasta nu e o propozițiune; și totuși, se poate spune că m'am gîndit eu cînd am comis o atare propozițiune? Invederat nu, căci

dacă mă gîndeam nițel, spuneam cu totul alt-ceva despre domnu *Zdrelea*.

De alt-minteri, însuși autorul cărței spune că se pot face propozițiuni fără să te gîndești de loc, sau în tot cazul fără să te gîndești mai matur.

Iată, în adevăr, ce exemple de propozițiuni dă el școlarilor:

«*Cocoșul cîntă. Soba este albă. Banca este lungă.*»

Cocoșul cîntă. Bun, că doar n'o să latre. Dar adică, de ce să creadă copiii că soba nu poate fi alt-fel de cît albă, și că bancă scurtă nu poate exista?

Să trecem la alt-ceva.

Semnul de exclamare, cum știu că'l numeam noi odinioară, este botezat de cartea de care ne ocupăm: «*semnul chemării, al mirării sau al poruncirei*».

Parol, domnule autor? Dar cînd ași zice eu: «*Te conjur doamnă, pleacă!*» Nu-i așa că trebuie să pui la sfîrșit semnul cu pricina? Și totuși nu-i la mijloc nici-o chemare, ci din potrivă, nici-o poruncire, ci din contră, nici-o mirare.

Să trecem și mai departe.

La pagina 15 autorul spune elevilor: «*Copiați pe caet poezia Răuleț*».

Fiînd-că numita poezie este extraordinar de nostimă, uite o copiem și noi pentru cititorii «*Zeflemelei*»:

— Răuleț cristalin,
Dulce limpede isvor!
D'unde vii și und' te duci,
Tot cîntînd mereu: glu, glu?

— Vin din stîncă cea înaltă
Și mă duc loc depărtat...
Rătăcesc pe căi sucite,
Cîntînd vesel: tra-la-la!

Desfid pe autor:

1). Să dovedească elevilor că există unde-va, în Europa sau alt continent, un rîuleț care să cînte glu-glu și tra-la-la.

2). Să dovedească elevilor că cele opt rînduri de mai sus au dreptul să fie numite «*poezie*».

Pînă va face această dovadă, suntem îndrituiți să pretindem că și următoarea este poezie:

Frunză verde propozițiune,
Cîntă plaivazul din cîmpoiu,
Iar Oceanul Atlantic zboară
Șcarpinindu-se la ceață!

Ah, sacră umbră a lui *State Prodanescu*, nu tresări în mormîntul tău!

Boboe.

DOÎ FRAȚI

Aceeași soartă am avut
Și eu, și tu, urciior de lut.

Din lut pe tine te-au lucrat;
Eu tot din lut am fost creat.

Umplut ești pînă'n gît cu vin,
Cu vin 'mi-e pîntecetele plin.

Ca frații ne asemănăm...
Hai, vino să ne sărutăm!

Miramar.

CAUZA DEFICITULUI TEATRULUI

Toată lumea se întreabă de ce Teatrul Național e vecinic în deficit.

Cum să n'ăibă deficit, Domnule, când risipa ce se face acolo e fenomenală?

Pentru azi cităm un singur caz:

La intrarea în teatru, spectatorii au observat de sigur că ușa le deschisă de o namilă de om care, la prima vedere, are aerul că e călare pe cămila din *Voiajul Lizetei*.

Dar nu e călare; este mărimea naturală a matahalei: aproximativ un kilometru și jumătate.

Confecționarea livrelei acestui gigant absoarbe de sigur rețeta a cinci reprezentări ale Teatrului Național.

Iată una din cauzele deficitului!

Dacă d. Sihleanu ar fi angajat în locul lăuntricului pe un om de înălțimea d-lui Sturdza, spre exemplu, s'ar fi realizat o economie simțitoare. Din diferența de stofă ce-ar fi rezultat, d. Ilie Bergher — croitorul teatrului — ar fi putut fabrica cel puțin zece costume de conți.

DIN MINUNILE CARNAVALULUI

Ca ori-ce cavaler care se respectă, odată cu sosirea carnavalului și cu el a sezonului ghiștelor cari ne jumulesc, — mă gândesc pentru a nu știu citea-oră la însurătoare. Nu știu cum, dar un glas lăuntric pare, că-mi zice că jumătatea mea are să-mi fie partea cu noroc a vieții. De aceia îmi îndrept pașii vesel spre garderoba care poartă încă trufașă sigiliul ultimului sequestru, și îmi ia redingota, singurul talisman al vremilor trecute.

La vederea ei cite amintiri nu-mi răscolesc sufletul! Eram tânăr cu iluzii multe și bani puțini; totuși aveam mult de sperat. Viața îmi suridea în cele mai stacojii culori și nimic n'ar fi trădat atunci pe blazatul de astă-zî.

Pe atunci suprimările nu se născuseră, iar gheșefurile curgeau ca ploaia.

În ultimele zile de glorie eram funcționar într'un minister, când sosi Aprilie, cu neînduratele-î surprize, — suprimările.

La amintirea acestor zile, ochi-mi se umplură de lacrimi.

Mă îmbrac repede și plec. Unde? În cotro?

Stați și mă chibzuesc zicindu-mi: Costică, măi frate, n'o să faci nimic tu singur. Cel mai bun mijloc e pețitoarea.

Așa e. Numai ea, — pețitoarea, — poate să-mi facă bine prefața volumului meu de palavre pe care le voi spune so-crului, soacrei, miresei și leatei de neamuri, volum pe care îl voi încheia cu un formidabil *Da la ofițerul stărei civile*.

Și haide în căutarea ei. Am ocolit prin oraș pînă seara și era gata să mă lipsesc, când iată că mă întilnesc cu Christache, un bun prieten al meu, funcționar la Credit și băiat levent. Din două cuvinte mă înțelese. El știa pe cea mai minunată pețitoare, din oraș. Peste cinci-spre-zece minute băteam la poarta pețitoarei. Intram. Inima îmi bătea mai tare ca un Roscopf patent când am pășit peste prag. Introducția o făcu fără multă greutate iubitul meu amic, așa că terminarăm repede. Rămăse ca cucoana Aristița (așa se numea pețitoarea) să-mi scrie rezultatul. Numele, strada și numărul îmi fură scrise pe o foaie din carnetul coanei Aristiții, iar profesia mea de copist de a întâia, suprimat dar cu promisiu de reintegrare, încoronat recomandația pe care avea să mi-o facă.

La trei zile dupe aceasta mă pomenesc cu o scrisoare în care coana Aristița îmi explica pe scurt tranșarea definitivă cu fiica unui bancher din cele mai bune familii, și că trebuia să mă prezint la familia în chestie Dumineca viitoare la ora 4 p. m. Această veste m'a lăsat ca trăsniț. Cum? Îmi ziceam eu. E posibil atit noroc? După atîția ani de viață anemică să dau iureș prin milioanele bancherului? Nu, nu e posibil. Mă uitam iarăși la scrisoare și, văzînd adresa mea, îmi ziceam că poate o fi dat norocul peste mine. Stilul prea politicoș și titlul de «Stimate domn», mă făceau să crez că în adevăr trebuie să am impunătoare aparență.

Și tot gîndindu-mă și tot aminînd zi cu zi să mă duc la pețitoare, pentru a explica misterul, sosi Dumineca. Ce de preparative!

Redingota îmi mirosea de la un kilometru a benzină, ghetele zimbeau de drag sub bezețurile nci, pălăria chiar par'că se transformase de entuziasmul acelei zile.

Cînd am plecat de acasă, proprietărea, care nu mai văzuse de mult bani albi de la mine, îmi făcu cea mai caraghioasă mutră.

Pînă în strada bancherului aveam o jumătate de oră de drum, de-oare-ce pentru a trăi la aer curat mă mutasem tocmai aproape de o barieră. Pentru ca drumul să mi se pară scurt luai tramvaiul care mă duse în cite-va clipe acolo unde viața de holtei trebuia să și afle mormintul. Pe drum mă gîndeam: ori bancherul ăsta e pe fundul lăzii și vrea să-și căpătuiască fetele cum o fi, cri viitoare mea consoartă rivalizează în frumusețe cu ciuma din Egypt. Pentru situația mea, și una și alta tot erau mai bine venite de cit nimic, de oare-ce apărea perspectiva citor-va mii de lei. Care nu-mi fu însă mirarea cînd găsi la numărul indicat un palat de casă, Rătăcii, mă uitai, mă'nțorsei în dreapta, în stînga, nimic. Eram mai gata să-mi părăsesc planul, cînd un glas blestemat păru că-mi șoptește: «Du-te, poate va

cădea norocul peste tine». Era deja ora 4 și mă temeam să nu stric proiectul.

Îmi luai deci curagiū și mai mult zăpăcit intrai în curte și sunai la ușa superbei intrări. Părea că totul era gata pentru a mă primi, căci un fecior în haine negre și mănuși albe veni să mă întîmpine la ușe. Dar nu știu cum că prezența mea, în loc de a-i impune respectul datorit unui viitor stăpîn, îl făcu să-mi închidă ușa în nas și să-mi spună că domnul bancher nu primește persoanele cari vin să facă împrumuturi, de cit la comptoir.

— Dar — zisei eu — sunt invitat aici într'o altă chestie la ora 4.

Feciorul intră în salon și, după un moment, mă pomenesc că se întoarce și mă poștește înăuntru. Abia intru și un parfum de violete care se desprindea par'că din mii de flori mă îmbătă. Un foșnet de rochii de mătase, și iacă apare să mă primească încîntătoarea candidată. Superbă. O blondă cu ochi de azur, într'o toaletă elegantă bleu ciel, purtînd un colan de pietre scumpe pe gîtul alb ca de marmoră, iar în urma ei alte două fete mai mici cari mă priveau cu niște ochi atit de răutăcioși că-mi venea rău.

— Ce cauți d-ta? mă întrebă damicela rînită în amorul propriu de bogătașe insultată.

— Eu sunt... sunt... — și vorbele mi se îneca în gît, — sunt acela despre care v'a vorbit o doamnă.

— Cum? D-ta ești procurorul Filisomanu?

— Nu, eu sunt Costică Ionescu, copist clasa I-a; am venit pentru... pentru tranșarea căsătoriei.

Un hohot infernal de ris răsună în jurul meu, — un ris care par'că venea din mii de voci, par'că universul întreg și-ar fi bătut joc de mine.

O ușe mi se închise în nas, simții foarte puțin delicat mîna și în urmă, piciorul feciorului care mă trimetea accelerat pe trepte. Iar eu, blestemînd amar carnetul și pețitoarea care-mi făcuse boclucul trimițîndu-mi scrisoarea procurorului în plicul ce purta adresa mea, deschisei frumusele poarta și îndurerat mă depărtaii pe drum, plouat.

Decaro.

MENAJERIA D-lui SIHLEANU

Știți ce se joacă la Teatrul Național de cînd a venit d. Sihleanu director?

Ascultați:

Curcanii d-lui Ventura, *Cinle de pață* al lui Richepin, *Cinii* d-lui Haralamb Lecca; mai adăogați maimuțele, cămilele și măgarii din *Călătoria Lizetei*, tradusă de d. Lupașcu, și menajeria e completă.

Se cunoaște că d. Sihleanu e profesor de zoologie.

UNA ȘI BUNĂ

Sache Potcovescu, medic veterinar, este amoretzat lulea.

— E mai melancolic și mai suspinător ca Werther, zicea despre el un amic.

— Atunci e un doctor wertherinar, adaogă altul.

PIRPIREL NU E BĂIAT INGRAT!

— COMEDIE INTR'UN ACT —

SCENA XI

Costică, D-na Mangaopol

D-na Mang. A plecat?

Costică (prăpădit, s'așază pe canapea). Da, a plecat.

D-na Mang. Nu bănuiește nimic?

Costică. Nimic.

D-na Mang. Ai dreptate. D. Mangaopol e un dobitoc.

Costică (cătore sine însuși). Să fie atit de dobitoc?

D-na Mang. (arătind mobilele) A! uite! s'au întors!

Costică. Și ghicește cine ni le-a adus în-napoi?

D-na Mang. Bărbatul meu!

Costică. Intocmai, bărbatul d-tale.

D-na Mang. Numai el putea să facă așa ceva! A avut a excelentă idee.

Costică (cu amărăciune). Crez?

D-na Mang. (așezându-se pe canapea lângă dînsul). Acum o să fim mai bine. Haide, cu trebură să n'ceap întii? Să 'fi fac avansuri?

Costică. (ironic) Reîncepem de unde rămăsesem?

D-na Mang. Sper că nu vezi nici-un neajuns într'asta.

Costică. (sculindu-se) Odată mai mult, constat deosebirea dintre morală femeilor și aceea a bărbaților!

D-na Mang. Ai și brodit momentul ca să faci asemenea constatări!

Costică. Nu... dar... D-ta nu 'ți dai seama de ce sunt eu dezolat, enervat, disperat?

D-na Mang. Adineaori îmi dam seama... Da' acum cînd mobilierul a venit îndărăt...

Costică. Tocmai d'asta-i vorba! Să vorbim pe șleaū: de azi înaintea nu mai mi-e îngăduit să te iubesc.

D-na Mang. (uimită) Aud?

Costică. Ce vrei? E un scrupul de conștiință. Nu pot să înșel un om care îmi restitue mobilele.

D-na Mang. Ți le-aș fi restituit chiar eu dacă aș fi știut...

Costică. Alit măi lipsea! Mersi... Nu mă scald eu în ast-fel de ape... sunt prea amare...

D-na Mang. Nu mai mă iubești!

Costică. O, te iubesc... te ador... Totuși, înainte de toate, sunt un băiat cînstit. Bucuros ultragiez pe un om care nu mi-a făcut nimic, dar pentru nimic în lume nu aș putea să înșel pe bine-făcătorul meu!.. căci e bine-făcătorul meu, — mizerabilul!

(Tăcere).

D-na Mang. (tristă) Ești tare delicat...

Costică. Și la ce mi-e bună delicatețea? Ca să mă facă nenorocit.

D-na Mang. (resemnată) Să ne despărțim. Unde mi-e pălăria? (Se duce s'o caute în dreapta).

Costică. În odăița din dreapta... Ah, madam Mangaopol... n'ași fi crezut nici-odată că ziua asta o să se sfîrșească ast-fel.

D-na Mang. (punindu-și pălăria) Să ne resemnăm, dragă prietene. Sărută-mă pentru cea din urmă oară, asta nu intră la socoteală... (El o sărută) Așa... S'a sfîrșit.. Dă-mi mantila... Bine...

Costică. (codindu-se) D. Mangaopol m'a invitat la masă astă-seară. — Să vii?

D-na Mang. Ca amic? Nu mai e interesant. Ei! la urma urmei, vino.

Costică. La revedere, madam Mangaopol. (Ii deschide ușa).

D-na Mang. La revedere, domnule Pirpirel. (Eșind, ea se întilnește cu madam Tereza).

SCENA XII

Madam Tereza, Costică

M-me Tereza. Pardon, aduc ghitanț.

Costică. (așezîndu-se p'un scaun) Bine... pune-le pe sobă...

M-me Tereza. Da' ce ai tunneata tomnu Costic? Ești... ain venig... superat... Afacere n'a mers bine?

Costică. Madam Terezo, am fost eroic... m'am purtat ca un om onest.

M-me Tereza. Aste nu mirat din parte la tunneata.

Costică (cu amărăciune) Sunt momente cînd e așa de greu să te porți ca un om cînstit, în cit dac' ai avea curaj...

M-me Tereza (filozoficește) Ar blage măi mult la tunneata se porți com un ghemaine bersonne.

Costică. Intocmai, madam Terezo. (Tăcere. De-odată furios) A, e stupid de tot!... Suntem fit, d-le Mangaopol!.. Mă duc să iaū masa la el astă-seară... Am să-l supraveghez, și la cea dintii porcărie ce 'mi va face... de data asta nu voiū măi da chix!

CORTINA

BREZEANU DECORAT

Amicul nostru d. Iancu Brezeanu, eminentul artist, a fost decorat cu Bere Pipermenti de clasa I.

TELEFONUL „ZEFLEMELEI“

De la Chindie. Tirgoviște. — Ca să vă publicăm corespondențele, trebuie să ne comunicați exact numele și adresa dv. și să ne asigurați că nu aduceți nici-o ofensă persoanelor din localitate de care vă ocupați.

Ninu. — Mai încercați.

Sica. — Traducerea bucăței lui Baronian (?) ni se pare absolut fără haz. Traducătorul e de vină ori autorul?

Filurim. — D. căpitan Ghisdăvescu și celelalte persoane de cari pomeniți în corespondența dv. sunt cunoscute și simpatizate de directorul nostru. Regretăm, nu putem publica.

Del Campo. Brăila. — De cînd a publicat Tarascôn „Viața'n galop” prea s'au scris multe poezii în genul asta. De ce nu faceți ceva mai original?

SPORIREA LEFURILOR OFITERILOR

După cum se știe, lefurile ofițerilor vor fi sporite. Adaosul variază între 10 și 50 lei. În urma unei anchete făcute de reporterii „Zeflemelei” suntem în măsura să spunem ce vor face ofițerii cu acest plus de leafa care cade ca o plească din cer spre a mări veniturile bugetelor lor.

Sub-locotenentul, grație acestui spor, va putea să îndoiască miza la maca.

Locotenentul își va plăti luxul unui supeu copios cu măști bonvivante după balurile de la Edison.

Capitanul (Moș Teaca) va cumpăra o pălărie lui madam Caliope și va face cadoū o tabachere locotenentului Lungeanu, fidelul amic al casei.

Maiorul va putea să dea romi mai mult la ceaū invitațiilor la sindrofiile sale.

Colonelul va consuma pe viitor mai multe pilule Pink și alte ingrediente djaburoviste.

În sfîrșit, mulțumită sporului de leafa, toți ofițerii își vor vedea în sfîrșit visul cu ochii: vor fi în stare adică să se aboneze pe un an la „Zeflemeaua”, ziarul lor favorit.

Bidon.

„ZEFLEMEAUA“ IN PROVINCIE

Slatina

Unul viitor copist

•Dormi iubito, dormi în pace...• — C'un suris amar pe buze, Cu obrazul ca de ceară, chipul groasnicei Meduze. El începe să declame. Stropi arunca gura sa De credea că ie sacaua primăriei ce stropea. Și cu dreapta lui stingea, face un gest spăimîntător Ce îngrozește și îngheață chinuitu-auditor. — Iar rumoarea ne ntelesă par'că murmură: •E geniū! Soarele s'oprește 'n locu-i să'l admire. Ș'un mileniu Omenirea •al său nume• va rosti cu venerare Și cu fală; el va crește tot mai mare, tot mai niare, Și în negura de vremuri s'o păstra neprihănit... Stavre, stavre, ești ilustru, visul ți s'a împlinit! Las'o draculul de carte; vecinic n'impăcat cu ea, Ai urit-o mult. De-acuma ești artist, talent de forță, Gloria ta stralucește precum stralucește-o torță! Mîndru fit, înalță-ți fruntea, fii mareț, far-de habar Prea ți-e tare pedestalul ca să'l sfarme

p. conf. Manzanarés.

Miramar

A apărut volumul:

AHTURI ȘI OFURI

Poezii glumețe de

GEORGE RANETTI

cu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o prefață de Anton Bacalbașa.

Prețul 1 Leu și 50 bani

În București se găsește de vînzare la: «L'Indépendance Roumaine» și la librăriile Socce și Alcalay.

A apărut volumul:

SPRE INFINIT

Versuri de d-ra Maria Popescu

Il recomandăm călduros cititorilor.

☛ In fie-care zi între orele 11 dimineața și 3 d. a., se servește la BERARIA COOPERATIVA (Piața Teatrului) și mîncări calde preparate de un maestru bucătar înadins angajat. ☛ Numai cu un leu se poate dejuna excelent. — In această modestă sumă intră două feluri de mîncare, un pahar de neîntrecuta bere de Oppler, sau o sticlă de vin de Drăgășani, alb sau roșu, după preferința consumatorului.

MUȘTAR**DIAFAN
ȘI CU
MUȘULEȚ**

DIN FABRICA DE LA FILARET

STAICOVICIDe vânzare la toate magazinele principale
DEPOSITUL GENERALDepoul de conserve: **STAICOVICI**
STR. REGALĂ, 11 bis.**NICOLAE A. POPOVICI**Doctor în drept, fost magistrat
ADVOCAT

București

Smârdan, 53.

THEOPHILE SCHEIDYGER FIU

HORTICULTOR

7, STRADA CAMPINEANU, 7
(lângă Teatrul Național)Propriul stabiliment Horticol e situat
pe strada Epurilor 17, (suburbia Ceauș Radu
culoarea de Negru).Specialist în buchete de logodnă și cu-
nunii, coroane, coșuri de fantăsie, lucrări
de flori fine și moderne, decorațiuni de sa-
loane etc.

Expedițiuni în provincie

Planuri, Lucrări de grădine și parcuri
în stiluri moderne, complete plantate cu
pomii și flori.

Întrețineri de grădini anuale.

Vinzări de felurite flori, planșe și tran-
safir.**MIRCEA G. PETRESCU**FOST MAGISTRAT
AVOCAT

S'a mutat în Str. Riureanu, 2

(Lângă Palatele Justiției și al Poștelor)

BUCUREȘCI

CONSULTAȚII de la 8—10 a. m.

CEREȚI

CONSERVELE

STAICOVICI

MEDALIA DE ARGINT

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produselor farmaceutice

ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

OVULE ȘI SUPOSITOARE

DE

GLICERINA SOLIDIFICATĂ

(singurele aprobate de cons. sanitar superior)

**FARMACIA
ALTAN**FURNISORUL
Curții PrinciareSTRADA BATIȘTE
BUCUREȘCIINSTALAȚIUNE SPECIALĂ
PENTRU
OXIGENLABORATOR SPECIAL
PENTRU

— ANALISE DE URINA —

CINE A GUSTAT ODATA, VA GUSTA MEREU

DIN DELICIOASELE PRODUSE DE PE

DOMENIILE PRINCEPELUI**BARBU ȘTIRBEY**

PRECUM:

VINURI ALBE ȘI NEGRE

DIN DIFERITE RECOLTE

Tămâioasă, Pelin, Rachiü, Urdă și Cremă de Buftea, Unt,
Făină, Griș, Mălaiü, Miere în faguri și liquidă,
Pește, etc.

VIZITAȚI DECI

MARELE DEPOU DIN CALEA VICTORIEIunde toate mărfurile mai sus enumerate se vând pe PRE-
ȚURI MAI MULT DE CÂT MODESTE comparativ
cu calitatea lor superioară

DUPA TEATRU, DUPĂ OPERĂ, DUPĂ CONCERTE, TOATĂ LUMEA ÎȘI DĂ

„RENDEZ-VOUS”

LA

BĂRĂRIA**COOPERATIVA**

— PIAȚA TEATRULUI —

Și cu drept cuvânt, căci: excelentele mâncări reci, berea Oppler (Peleş) de calitate
superioară, vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea prețurilor și serviciului
acestei berării împacă gusturile clientelei celei mai exigente.